

Udgifterne vistnok stige til mere, end der var paaregnet, saa at han allerede var avanceret op til 34,432 Kr. Ministrene modtog Svaret saa sent, at de ikke faae sig i Stand til at foretage Noget paa Tillægsbevillingsloven; de indskrænkede sig derfor til paa Statsregnskabet for 1880—81 at gjøre en Bemærkning. I 1881 kom en ny Beretning fra samme Amtmand paa Færøerne. Der havde atter været uheldige Veirforhold. Veiret lader til at være meget slet der oppe, og hver Gang Veiret bliver daarligt, blive Bygningerne dyrere — og atter var man kommen til Veirs med Udgifterne til Byggeforetagendet, Bygningsskondiktøren var borte, og som Følge af disse Omstændigheder kunde Bygningen ikke blive færdig, og navnlig var Udgiften steget til ca. 52,336 Kr., men saa oplyste han tillige, at det ikke egentlig var Veiret, som var Skyld i denne Stigning i Udgifterne til Byggeforetagendet, men at ogsaa Overslagene fra først af havde været rent gale. Nu blev dog Ministrene betænkelige, og de forlangte indsendt en Regnskabsoversigt, hvilken de da ogsaa efterhaanden opnaaede at faae. Men der var nu Bygningen steget fra 52,000 Kr. til 56,339 Kr., men der manglede endnu Noget, og endelig til Slutning isjor ere vi naaede op til en Sum af 58,808 Kr. Der standses foreløbig denne Historie. Der er dog Ingen, der veed, om ikke Veiret i Efteraaret paany kan have havt Indflydelse paa Dyrheden, og jeg synes, at naar man tager Hensyn til, at man til en Begyndelse fra 1879—83 er steget fra 28,000 Kr. til 58,000 Kr., har man her en Stigning, der maa siges at være ret respektabel. Det er en Overskridelse, som jeg tror er af Bore værd, og den giver et ganske mærkeligt Indblik i Administrationen. Altsaa, Overslagene ere gale, og Veiret er det ene Aar efter det andet Skyld i, at man bestandig kommer høiere og høiere op, og alt dette gaar ganske rolig af. Nu har jeg hørt sige, at vedkommende Amtmand er bleven benaaded med Dannebrogsmændenes Hæderstegn. Det kan være overordentlig forstaaeligt, jeg kritiserer aldrig den Slags Sager, men jeg vilde gjerne vide, om den ærede Minister har indskrænket sig dertil. Er der ikke gjort Manden anden Fortræd end at give ham dette Hæderstegn, saa synes jeg, at det er lovlig Lidt. Jeg kunde med det Samme omtale Amtmanden i Thisted, men jeg vil opsætte ham til senere, naar jeg kommer til en Række af andre Udtalelser og Beviser paa særlig Dugtighed, som fuldkommen kan stilles i Klasse dermed, og det er heldigere at nævne ham sammen med dette, for at ikke det Systematiske i Foredraget skal lide ved nu at

tage ham for. Jeg vil derimod omtale en anden Sag, som ligger under Justitsministeren, og det er den Maade, hvorpaa den høitærede Justitsminister har udviklet den militære Straffelov. Der findes i Lovtidsenden for 1882 en Instruy for Kassationskommissionerne ved Høren for Sessionen iaar; og i dennes § 18 ville ærede Medlemmer se, at der staar følgende: „Endvidere kunne Saadanne, der enten paa Grund af Sygdom eller egen Forføelse (saasom Rønning), eller fordi de have paadraget sig langvarig Fængsling, i mindst to Maaneder ikke have kunnet deltage i Mandstabs Ovelser, af Afdelingen hjemsendes som for Tiden utjenstdygtige“. Med andre Ord, naar en Mand ikke er syg og ikke utjenstdygtig, men har i nogen Tid været fængslet eller været straffet med Fængsel ifølge Straffeloven, saa kan han sendes hjem og altsaa betragtes som En, der ikke har afsluttet sin Værnepligt, og paany indkaldes. I Virkeligheden er dette en meget haard Tillægsstraf, Manden derved faar, idet han maa ind igjen til Tjeneste og ikke kan fortsætte den paa den Tid, da han er begyndt paa den. Men det er ikke nok dermed. Men denne Bestemmelse i Instruxen af 28de Juni 1882 er fuldstændig i Strid med — hvad der ganske klart fremgaar af Forhandlingerne om den militære Straffelov — Idet, der var Meningen, den Gang den blev vedtagen. Jeg skal nemlig oplyse, at den Gang den militære Straffelov var til Forhandling — det ville ærede Medlemmer selv kunne kontrollere, det staar i Betænkningen, der er afgiven af dette Things Udvvalg — blev det berørt, om man ikke skulde indføre en saadan Eftertjeneste som Tillægsstraf, idet det maatte være ønskeligt, sagde man, saa tidlig som muligt at fjerne en saadan Mand fra sin Afdeling, og man mente at kunne opnaa bedre at blive fri for ham og straffe ham tilbørlig, naar han havde gjort sig skyldig i saadanne Forføelser, som her ere omtalte, ved at sende ham hjem og saa indkalde ham paany til Tjeneste Aaret efter. Denne Eftertjeneste var da Gjenstand for Forhandling og staar omtalt i Tillæg B. S. 190 for den 33te ordentlige Rigsdagssamling 1880—81. Men man ender med at enes om, at en saadan Foranstaltning ikke er hensigtsmæssig og ikke bør finde Sted. Og i Stedet for indfører man en anden Straf, nemlig Forslyttelse til en anden Afdeling, men selve Tanken om Eftertjeneste og om at benytte den som Straf fortales bestemt; der fastsættes en anden Straf i Stedet for. Men hvad gjør nu Ministeren? Han udsteder en Forordning, hvorved han ad en Omvei indfører Eftertjenesten som Straf, thi